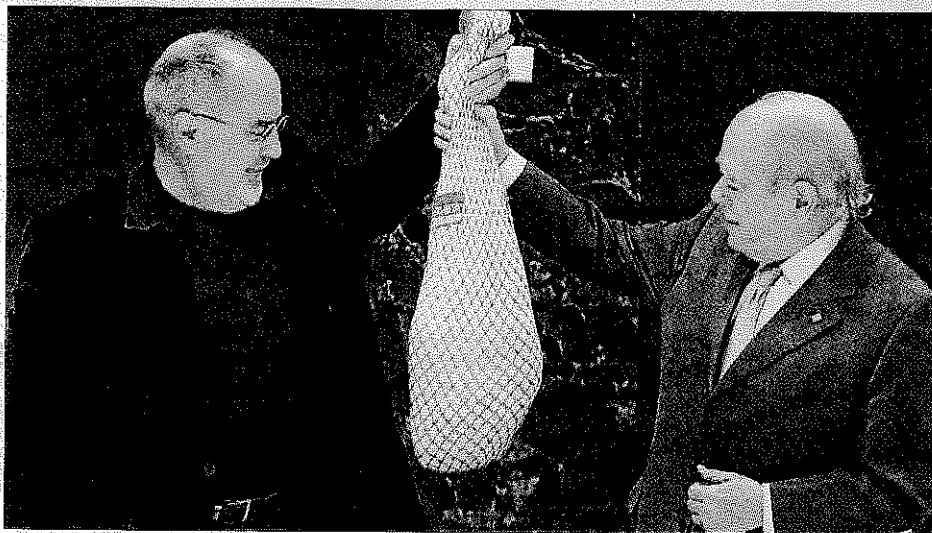

06. 12. 2006

Bigas Luna rep l'irònic present que li entrega Jordi Pujol: un pernil ■ MIQUEL ANGLARILL

La Juani, entre Jordi Pujol i Bigas Luna

TENDÈNCIA · “La modernitat és a la perifèria de les ciutats”, diu el director **FUTUR** · “Les Juanis són autèntiques i seran importants”, diu l'expresident

Joan Maria Piqué
BARCELONA

Jordi Pujol ha sortit provocant, qui ho havia de dir! Un no imagina Joan Saura atrevint-se a fer un debat obert a la premsa amb Rocco Buttiglione o, si més no, amb la seva versió catalana, l'*e-cristià* Josep Miró i Ardevol. Però Pujol no té por de debatre amb qualsevol que aporti un bagatge i li assegurï una esgrima intel·lectual estimulante, per allunyat que se'n senti.

Ahir li va tocar al director de cinema Bigas Luna, retratista d'una espanyolitat, *jamón y cañi*, que a Catalunya representen de forma excel·lent les Juanis i els Nachos de la seva darrera pel·lícula, *Yo soy la Juani*. Un món de cotxes tunejats, feines temporals de mil euros al mes, *botellón* amb els amics, bijuteria ostentosa, macrodiscoteca, poca cultura provinent de la formació reglada, al·lèrgia a la política i una llengua catalana vista sovint com una imposició escolar i innecessària: “*Cosas de catalifos*”.

En aquest món, Bigas hi veu el futur: “Avui els elements de modernitat es troben a les perifèries de les grans ciutats”, va dir ahir en un esmorzar amb el president emèrit, organitzat pel Centre d'Estudis Jordi Pujol. “Les perifèries han perdut el temor d'abans i no tenen por de transformar la realitat amb el túning, la moda personalitzada, el llenguatge dels mòbils i un sentit de la comunicació efectiu i directe”.

“Aquests personatges de l'escuradents em fascinen”, va reblar:

Pujol reia. Als de l'escuradents els coneix bé. S'ha passat 23 anys seduïnt-ne molts. Però li interessava destacar que l'escenari de la pel·lícula, el barri Bonavista de Tarragona, “és més el que jo dic que el que diu vostè”. Segons Pujol, Bonavista demostra que “a Catalunya l'ascensor social ha funcionat”. “D'aquests barris n'havia de sortir la revolució, i en canvi n'han sortit grans capitalistes, com els Lao i en Lara”, apuntava amb sorna.

El president veia en tot plegat quatre reptes: l'escola (“Potser va millor del que diuen, però no va bé”: Pujol Gran Reserva); l'economia, la família i la política: “A la Juani no li preocupa fer país: potser ja en farà”. Però, segons Pujol, “les Juanis acaben acceptant que una societat funciona amb normes. Són molt antiokupes, i molt autèntiques, cosa que no sé si els okupes són, i *se pasan el dia currando*, no son filles de papà. La Juani serà molt capitalista: no està per punyetes”. Fins i tot per comprar un Dolce & Gabbana d'imitació calen diners. Amb el risc “que anem a un capitalisme molt dur”.

Al final, un toc d'humor que es troba molt a faltar en segons quines enteses: “Solem regalar una corbata als convidats, però, com que vostè no en porta, li regalarem això”, va anunciar Pujol, mentre entregava un pernil al director de *Jamón, jamón*. ■